

med „a“ betegnede Stykke og i 6te Linie af det af det med „b“ betegnede Stykke af § 1 tilføies: „, eller Contracten paa anden Maade ophører.“

Ordene „afdøde Forpagters“ i samme Linie af samme Stykker rettes til: „fratraadte forpagtende Person eller dennes“.

Ved Enden af Paragraphen tilføies følgende Slutning: „Forsaavidt Renten af en i sin Tid saaledes forudbetalt Sum ikke aarlig er bleven erlagt eller godtgjort, skal desuden i ethvert Fald ved Forpagtningens Ophør erlægges til den sidst fratraadte forpagtende Person eller dennes Dødsbo Rente og Rentens Rente efter 4 pCt. p. A. af omtalte Beløb.“

Efter Ordre „Fald“ i 12te Linie af det første Stykke i § 2 indskydes: „det forud oppebaarne Beløb at forrente til Forpagteren eller godtgjøre ham efter 4 pCt. aarlig, samt“.

Ordene „de 2 sidste Aar“ i samme Stykkes 13de Linie forandres til: „i ligesaa lang Tid for Forpagtningens Ophør“.

De 2 sidste Stykker af § 2 bortfalde, og i Stedet derfor sættes:

„Saafremt Forpagteren kan stille anden betryggende Sikkerhed, bortfalder i alle Tilfælde, hvad enten han har forpagtet paa bestemt Aaremaal eller ei, enhver Forudbetaling af Forpagtningsskatten.“

Sagen omhøves anden Forudbetaling, under Navn af Skriverpenge eller hvilken som helst Betydning, udenfor de til Contractforholdets Ordning medgaaende Lovbestemte Omkostninger, maa oppebæres eller betinges.“

3) I Endringsforslag Nr. 4 udelades de sidste Ord: „paa to eller flere Personers Levetid“, og det Tilbageblivende sluttes med „“ istedetfor med „“.

4) Den under Forslag Nr. 8 foreslaaede nye Paragraph affattes saaledes:

§ 1.

„For Gaarde, som ere Fæstetvang undergivne, skulle herefter følgende ældre Lovbestemmelser være ophævede: Forordningen af 8de Juni 1787 § 1 b om Ret til at borttage

Noget af en Gaards Grund til Stovs Opælfning; Forordningen af 17de Marts 1791 § 7 om Bøndergaardens Udstyknings i mindre Bopæle; Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 om Ret til at bortforpagte en Fæstegaard enten paa tvende eller flere Personers Levetid eller paa et bestemt Aaremaal; samt samme Forordnings § 12 om at forøge Hovedgaardsparcerne med tilstødende Bønderjorder.“

§ 2.

„Naar en Gaard, der er Fæstetvang undergivne, herefter bliver fæstetledig, bør Afgangen til at faae den i Besiddelse fortrinsvits staae aaben for den blandt den sidst fratraadte Fæsters eller Forpagters Børn, Stedbørn, Svigerbørn eller Mletbørn, som Foreldrene i Henhold til Lov af 19de Februar 1861 § 2 dertil har udseet. Saafremt Overenskomst om Betingelserne ikke allerede er ordnet eller kan opnaaes underhaanden, bør der gaaes frem efter Forordningen af 25de Marts 1791 § 1, saaledes at Amtmanden, eller, hvis Forbrotten ikke er tilfreds med hans Ergrtning i denne Henseende, at Indenrigsministeriet bestemmer Vilkaarene. Skulde den Paagjældende endnu ikke og derefter etheller nogen Anden af Familien ville overtage Gaarden paa de fastsatte Vilkaar, da maa Forbrotten med 6 Ugers Bærfel udbyde den til Andre, som ere fødte paa Godset, og, hvis ingen Saadan melder sig inden den udløbne Frist, overlade den til en Fremmed.“

§ 3.

„Paa Lehn-, Stannhuus- og Fideicommissgodser skal herefter, naar en Gaard bliver fæstetledig, Fremgangsmaaden med Bortførelsen bestaaende i Henhold til Forordningen af 25de Marts 1791 § 1, saaledes at Amtmanden i Forening med Forbrotten, eller, hvis de derom ei kunne enes, Indenrigsministeren fastsætter samtlige Fæstebetingelser.

Landgilden bør paa saadanne Godser ikke sættes høiere, end at den ikke overstiger Renten af de to Trediedele af Gaardens Salgsverdi i Handel og Wandel paa samme Egn, med Fradrag af, hvad Renten af Indførelingssummen